

בכל מני עשווקים עמדתי, אוטם אשר נעשה ונעשה בעשרה. כמו שאלה (היא בערלה, אין גדר וושה, ואחר בה עשווקים אותו ממנה בר) אותו עשווקים, שפרק נעשה בערלה, והתרבה ונintel וגדל הגוף, ועשה אותו, ואחר בך עשווקים אותו מפנו ולזקחים אותו, הרי עשווקים אשר נעשה, ועל הכל עד מה לפך שלמה ואמר, עמד עלי כל העשווקים אשר נעשה. והנה דמתה העשווקים, ככל שופכים דמעות עם טענה לפני הקדוש ברוך הוא. אלו שופכים דמעות, שהרי הערלה מרובה ומגדלת אותו עד שלוש עשרה שנים, ואמר בך עשווקים אותו מהערלה והקדוש ברוך הוא לוזם אותו. הרי לך עשווקים אשר נעשה פבר.

עבר עברה - הרגים אותו. להם יש טענה, ועתידים לומר: רבון העולם, תינוק בן יומו שחתא, דנים אותו דין? אני בן יומי חייתי, שהרי מאותו יום קורא לו הקדוש ברוך הוא בן, שפטותם (חליטם) ה אמר אליו בני אתה אני חיים לסתיק. רבון העולם, ליד בן יום, דין עושים לו? הרי דמתה ואין להם מנוח. אותו העשווקים ואין להם מנוח. ויש עשוק אחר, אותו עשוק שנקרה ממזר, בשיווץ מן העולם, מיד מפרדים אותו מקהלה העם הקדוש. אותו ממזר, עני מספן, שופך דמעות לפוי הקדוש ברוך הוא ותוען לפני: רבון העולם, אם אבוני חטא, איך חטא אני עשתי? הרי מעשי תקניהם היה לפניך, והנה דמתה העשווקים ייש מגנחים. וכן לכל אותם עשווקים יש להם טענה לפני הקדוש ברוך הוא, ומזהיא טענה לית לנו מנוח, ולאין שישייב דבר על לכם.

עשווקים קאים, איןון אשר נעשה ואתעבידו בעשרה.

במה דהני (ד"א אהיו בערלה, אין רבי ואביר ולכתר עשויו לה מניה חci) **איןון עשויקין**, **דכבר נעשה בערלה רבוי ונטיל וגדייל גופא**, **ועבד ליה, ולכתר עשקין לון מגיה, ונטילין לון, הרי עשווקים אשר נעשה, ועל פלא קאים שלמה מלכא ואמר, קאים נעל פל העשווקים אשר נעשה.** **והנה דמתה העשווקים, פלא אושדין דמעין, עם טענה קמי קדשא בריך הוא. הגי אושדין דמעין, דהא ערלה רבוי לון, וגדייל לון, עד תלת עשר שנים, ולכתר עשקין לון מערלה, ונטיל לון קדשא בריך הוא, הא לך עשווקין אשר נעשה בבר.**

עבר עבירה קטלין ליה. לון אית טענה, זמיגין לומר, מארי דעתמא, תינוק בר יומיה דחוב, דיביגין ליה דין. אלא בר יומיה הווינא, דהא מה הוא יומא קרי ליה קדשא בריך הוא בן, דכתיב (קהלת ב יי') אמר אלוי בני אתה אני (דף קי"ג ע"ב) ביום יلدתו, מאיריה דעתמא, יליד בר יומא, דין עבדין ליה, הרי דמתה איןון העשווקים ואין להם מנוח.

אית עשוק אחר, ההוא עשוק דאקרי ממזר, בד נפק מעולם, מיד מפרישין ליה מקהלה דעמא קדישא. ההוא ממזר, עניא מספנא, אוישיד דמעין קמי קדשא בריך הוא, ואטיען קמייה, מאיריה דעתמא, אי אבחתי חабו, אני מה חובא עבידנא, הא עוכראי, מתפקנו לקמן והוא, והנה דמתה העשווקים ואין להם מנוח. וכן לכל איןון עשווקים, אית לנו טענה קמי קדשא בריך הוא, ומה היא טענה לית לנו מנוח, ולית דכתיב מלא על לבהו.